

ეცარ
ტ. 7

„בְּשִׁירָה כַּיְמֵן... זְמֵרָה כַּיְמֵן... אֶלְעָזָר כַּיְמֵן בְּשִׁירָה

אמר רבי לו

המומור הוא אדם הראשון, פנוו אדם הראשון בקון אמר ליה מה געשה בדיןך אמר ליה עשווי תשובה ונפטרתי, הבהיריל אמר הראשון מטפת על פניו אמר כד הוא נдол כהה של השבה ולא האתי יורע, מיד עמד אדם החדיאון ואמר מומוד. **אלה גesus**

בשיטה זה, דשנים ורעננים היו זרים ונתקבשו. שיטות בנית ח' זה נח ששחלו הקב' ח' בתבה. בחזרות אלהינו יפהירו ע' ווילך שם שלשה בנים, עוד ימכו בשיטה זה, דשנים ורעננים היו זרים ונתקבשו.

(४८)

ויהי יתוהה אללהים אתי־האדם וונחחו בנו־עדרו לעבדה צ
ולשם רעה: ונכו יתוהה אללהים על־האדם לאמר מכל עז־הגן אכל צ
טראכל: ומצע הדעת טוב ורע לא חאכל מטענו כל בזום אכלן מאמו צ
מות תכונות: ונאמר יתוהה אללהים לא־יטוב היהת האדם לבדו עשה: זה
לו עדר כנגדו:

דרניא* ר' מ אמר אחו אילן שאבל אדם הראשון ממנו גפן היה
שאנו לך דבר שטבאיiolת לאדם אלא יי

۲۷۰

卷之三

בג' ל' מ' שיט' ושמנים שנה ומאת שנה יולד בן: ווקרא איזשטי
נ' לאמר זה נחמן אנטשנו יאנזון ידרנו מ'האדמה אשר
ארדה ותוהו:

וְגַם אֶבֶן יָמִינֵךְ וְגַם רַעֲנָן וְרַקְבָּץ וְצַנְגָּל
וְכַפְרִיר וְמַרְיָא יְחִדּוֹ וְגַנְעָר יְחִדּוֹ וְהַגְּתָן:
יְרַבְּצָאוּ יְלִדיֵּיכְנָן יְאַדְּרָה כְּבָקָר יְאַכְּלִיבָּן:
יְאַעֲזֵן יְאַזְּנָן

۲۸۳

וְשָׁמֶן ברכם: רשות מנזניהם ויטיבר ויתה' בדור א' הדת: **וְשָׁמֶן** אללה ברכו והקדשה ונאה נלה' כלה' האחים. וזה בו א' השם דבוקה וכו'

ט' ט' ט' ט'

וּבָנָה מְהוֹ טְרַפָּ

קטול המד"א) טרוף פורף רוסט, אל אויל שבכתה אויל דב הוותה מתעביד, מהיכן הביאה אותו ר' אבא ב"כ אמר משבושיםו שבאי הביאה אותו ר' לו אמר סחר המשחה הביאה אותו

אללה תולדת נח זה איש צדיק גמורים היה בדורתו את האללים
התהדר בנה: יולד נח שלשה בניים איזים אמרם ואמיטפת:
וישחת הארץ לפניו האלהים וופלא הארץ תנש: וורא אלהים אייב
את הארץ והנה נשחתה כי נשחתה כלبشر את דרכו על-

הארץ: ויאמר אלהם לnoch קץ כל-בשׂר בא לפניו כי ..
מלואה הארץ חם מפניהם והנני משביתם את-הארץ: עשה לך ..
תבנת אערוגך ובבב קעsha את-התהבה וכברת אתה מקב'ת ומבחן
ובכפר: וזה אשר תעשה אהה שלוש מאות אלה ארץ התהבה-חמשים ט

איפה רחבה ושלשים אמה קומפה: בשנת ששי' מאהות

שנה לתריינח בחודש קשין בשבעה עשר ים ? חדש בז'ם קהה
ובקעוו כל-מעית פהו רבה וארכבת השמיים נפתחו: וויה הghost
על-הארץ ארבעים יום וארבעים ליליה: בעצם היום הזה בא נח
ושמיות ומפט בנביג'ה ואשת נח ושדחת נשיה בנו אפס אל-תקבבה:
וונכר אלהים את-זה ואות כל-החברה יאניכ'ל-הברכה אשר אתי א-
בתבה וועבר אל-היהם רוח על-הארץ ישבו חמיים: ויסכון מעין ז'
תהום וארכבת השמיים ויקלא העשן מנזחותם: ווישבו חמיים מעל ז'
הארץ חלון ושוב ייחסרו הרים מקצתה חמיים ויקאת ים: ימונה -
הטבה בחודש השביעי בשבעה עשר ים לחודש על-הרי אררט:

كِلْمَة

בשנה הרביעית יסד בית יהוה בירח

לכל דבריו ולכל משפטו ובנהו שבע שנים: **עדין אז**

א"ג חנינא

כ"ה בכסלו נגמר מלאכת הטשון ועשה מקופל עד אחד בנים, כמו שבכתב ביום החדש הראשון באחד לחידש תקים את משכן, היו ישראל מפלטין על משה לטר למלה לא הוקם מוד שמא רופי ירע בו והקב"ה השב לעיר שמחת הטשון בחידש שנולד בו יצחק בתבונת פלאשו ועשוי עונות ואמרו לו שוב אשוב אלך, ומעתה הפסיד טלו שננטרה בו המלאכה אמר הקב"ה עלי לשלם, מה שלם לו הקב"ה חונכת השמנאי, וכן מרחישו עתיד הקב"ה לשלם לו :
ח' ג' ט' ע' ט'

גאון תיבת דא (דז), אהרן הברית
ק'

— 10 —

(ויש) מכל בשוד וגוו). ידוע כי היה דבוח מארך, ומזהן גודלות מארך כבפים וכקראים זולתם. והרמש הרומש על הארץ רב מארך גם מעוף השמים מיניהם אין להן מספר, ובכזו שאמרו רובותינו²³ מאה ועשרים מני יעופות טמאים יש בمزורה וכלם מין אינה הם. לעופות טהורין אין מספר. וחנה יצטרך להביא מכם שילידייכם כבויותם וכאשר תאסוף לכלם מאכל אשר יאכל לשנה תמיימה לא תככל אותו התיבה הזאת, ולא עשר כיווץ בה, אבל הוא נס החזיק מועט את המרובה²⁴ **כאלען נא**

(בג') וזה אשר תמצשה אותה. בא לדמו שהיפרוש על העולם החדש סוכת שלום כמו שבאר בתקוני זהה. שזו היא הויה' ואדני. שם השם הויה' מורה על שמהוה ומחדרש, ושם אדני מורה על השמירה וההשגחה, רעת יסך הויה' על אדני שמנינו עוללה סוכת, יצא מספר שלום, כיוץ כשתכפול יוזד של הויה' עם אי של אדני הוא עשרה והוא של הויה' עם די של אדני הוא עשרים והם שלשים אםמה קומתה ואין של הויה' עם נון של אדני הם שלש מאות אםמה אורך התיבת והאי אחרונה של הויה' עם יוזד של אדני הם חמשים אםמה רחבה, ס"ה מספר שלום עם הכלובלן. **ט' ט' ט'**

והישראלי בכל ישכחו ממחציתו
ויחשב לאורה רענן יעוז לימודי דתו ללימוד
לשונות לא לו, ילית מקוללתא ולא ילית
מתקנא⁶⁶, יחשוב כי ברלין היא ירושלים,
וכמקולקלים שביהם עשיהם כמתוקנים לא
עשיהם⁶⁷. "ואל תשמה ישראל אל גיל בעמיהם"
(הושע ט. א). אז יבוא רוח סועה וסער, יקוור
אותו מגוזו יניחהו לנוי מרחוק אשר לא למד
לשונו, ידע כי הוא גר, לשונו שפת קדשו,
ולשונות זרים כלבושים יחלות, ומחציתו הוא גוע
ישראל, ותנוחמיו ניחומי נביאי ה', אשר ניבאו
על גוע ישי באחרית הימים. ובטלטולו ישכח
תורתמו, עומקה ופלפולתה, ושם ינוח מעט, יתעורר
ברגש קודש, ובנינו יוסיפו אומץ, ובחורייו יעשו
חיל בתורת ה', יתגדרו לפשט⁶⁸ תורה בזה
הגובל, אשר כנבר נשכח, ובזה יתקיים ויחזק
אומץ. כה דרך ישראל מיום היותו מתנווד —

אנו מילאנו
הארון

תזכיה יתירה שב מקדושה בריך הוא לאדם בראשון, שבראו ממקומות טהור וקדושים. ומאייה מקום לחש. מקום בית-המקודש והכנייט לאפdone, שנאותה, וויח ה' אללים אה-האדים ונבסחו בגן עדן לעבזה ולצמלה (בראשית ב טו).

ה'ג

ב' וְאֶתְכָּל דָּוִיד אֲתַחְלֵל שָׁדֵי יִשְׂרָאֵל שְׁרוֹ הַשְׁבָטִים וְשְׁרוֹ הַמְּחִלּוֹקָה
הַמִּשְׁרָתִים אֲתַחְלֵל שָׁדֵי וְשְׁרוֹ הַאֲלָקִים יְשִׁירָה הַמְּאֹתָה וְשְׁרוֹ כָּלְדָּכָשָׁן
יְמִינָה לְפָלָךְ וְלְבָנָיו עַם הַסְּרִיסִים הַגְּבוּרִים וְלְכָלְגָּבוֹר חִיל
בְּאַלְיָוְרֶשֶׁלְם: יְקֻם דָּוִיד הַמֶּלֶךְ עַל רְגוּלָיו וְאָמַר שְׁמַעֲנוּ אָחִי וְעַמִּי
אָנוּ עַם לְבָכָר בְּבָנֹות בֵּית מִנּוֹחָה לְאָרֵן בְּרִיתֵינוֹהָ וְלְהַדֵּט רְגָלִי
אַלְתָּנוּ וְהִכְנִינוּ לְבָנֹות: וְהַאֲלָהִים אָמַר לִי לְאִתְּבָנָה בֵּית לְשָׁמֵי
כִּי אִישׁ מִלְחָמָה אַתָּה וְדָמִים שְׁפָכָת:

הנְּגָמָן הַלְּדוֹתָן כָּמָן

כ' איש כלחות אפה ודמים שפכו:

18

ישרוי: יכולות שלמה לחרפה לאלה הינה את כל-הtrapלה והתחנה נד
הו אמר קם מלפני מוכב זהה זכרען עלי-ברכין וכפין פרשות
השימים: ויעמד וברך את כל-הtrapל ישראל קול גדול לאמר: בריך הוא יי
הוה אשר בנתן לנווה לעמו ישראל כל אשר דבר לא-גנבל דבר
אחד מכל דברו הטוב אשר דבר ביד משה עבדיו: יהי יהוה אל-הינו י
עמו באשר היה עם-אבינו אל-יעובנו ואל-ישעינו: להתו לבנו נ
אליו ללבת בכל-זרלוי ולשמר מצותיו וחקניו ומשפטיו אשר צקה
את-אבותינו:

2

ויטע אשל, ויטע ישראל וכע אשר צו
ויבא בארת שבע ר', פזיכון הילך ארין שהלך
לקיים אורחים שנטעו אברחות זקנו בכbaar שבע המדיין
ויטע אשל בכbaar שבע.

ט'ז ט'ז י' ק'

21

והנה מעת היהו ישראל בוגדים, ברבות הימים, אשר לא האמינו כל יושבי חבל כי יתקיימו אופנו נפלא אשר לא ישער מוחשבת אדם משכלי, הידוע קורות הימים המצוולות אשר שטו באלפי שנים על עם המýt והרפה כח וחדל אוניות [אשר זה בלבד גם כן מופת נפלא וגודל על קיום האומה למתה נשגבת אל-קיום, אשר נתנו לנו עליה הקדמוניים]. הנה דרך ההשגהה כי יגוחו משך שנים קרוב למאה או מאתיים. ואחר זה יקום רוח סערה, ויפוץ המון גלוי, וכלה יבלה הרום ישטו לא יחולל, עד כי נפורים בזודים, ירויצו יברחו למקומות רחוק, ושם יתחדרו, יהיו לגוי, יוגדל תורתם ; חכמתם יעשו חיל, עד כי ישכח היהו גור בארץ נכנית, יחשוב כי זה מקום מחצתו, בל יצהה לישועת הארץ. הרוחניות בזמן המיעוד.

שם יבא רוח סורה

עוד יותר חזק, יזכיר אותו בקול סואן ברעש: —
''יהודי אתה ומי שمر לאיש, לך לך אל ארץ
אשר לא ידעת! נכה יהליף מצב הארץ
וקיומו בעמים, כאשר עין המשכיל יראה בספר
דברי הימים. זהה לשתי סיבות': — לקיום הדת
דאמיתוי וטהרתון, ולקיים האומת.